

Zaterdag : Collins

Het is een zachte herfstavond. Geen wind of regen en temperaturen van rond de tien graden. Volle maan. Een donkere schaduw glijdt langs de huizen tot hij aan een huis komt met een zijingang.

Hij weet goed hoe hij zich moet gedragen om niet verdacht op te vallen. Zijn donkere kleren doen hem niet te veel opvallen, een zwarte sjaal voor zijn mond houdt de adem verborgen en fungeert als een half masker. Hij sluipt niet en kijkt rondom zich maar draait zijn hoofd zo min mogelijk rond om zich niet verdacht te maken. De schim slaat zonder dralen de zijingang in en stapt, bijna geruisloos tot aan de achterkant van het huis via de oprit van de garage. Hij kent het huis goed genoeg om te weten waar hij moet zijn. De achterdeur is wel op slot maar dit type van verouderde yalesloten kost maar enkele seconden om binnen te geraken. Heel precies past hij de twee pennetjes in het slot en voelt de pinnetjes op de juiste plaats komen en in geen tijd draait het slot om, opent hij de deur en glijdt naar binnen. Binnen staat hij even stil om te luisteren dat er geen geluid te horen is en kijkt hij naar buiten om zich te verzekeren dat alles nog rustig is. Hij staat in de keuken van de Collinsen. Hij houdt even de adem in maar hoort geen gerucht. Dan ademt hij weer rustig met zijn buik om kalm te blijven en zijn concentratie te behouden. Het huis heeft geen alarm. Geen hond. Geen camera's. Hij kent de plattegrond uit het hoofd door zijn nauwkeurige observatie die hij gedaan had op de dag dat hij de

verzekeringsofferte was komen aanbieden. Sven zet zijn hoofdlamp op en doet de latexhandschoenen aan. Met de sleutel die hij aan de muur vind sluit hij de deur weer en hangt deze terug. Door de keuken gaat hij naar de leefkamer. Daar in de hoek staat een bureautje, hij opent de schuif en zoekt wat tussen paperassen. In een andere schuif vind hij een zwart boekje. Peter Collins is een controlefreak. Alles moet netjes op orde liggen in zijn bureau, in zijn living, in zijn huis, in zijn leven en in zijn hoofd. Zo'n mensen geraken van slag als ze 's morgens bij het ontbijt geen lepeltje maar een roerstokje krijgen om in de koffie te roeren. Op het bureau staat een laptop die hij opstart terwijl hij in het boekje zoekt naar passwoorden. Collins heeft soms last van zijn geheugen doordat hij alles probeert te onthouden van alles en iedereen en daarom schrijft hij ook bijna alles op wat hij zeker niet mag vergeten, al is het moeilijk om daar een keus in te maken. Agenda, boekje, iphone, post-it. In een mapje met rekeninguittreksels vind Sven de rekeningnummers die hij zoekt. Het nummer van de bankkaart staat vooraan in de verrichtingen, met balpen geschreven. De code vindt hij in het boekje. Hij logt in bij de bank en schrijf een ruime som over op zijn geheime rekening in Laos. Hij kijkt op zijn uurwerk en ziet dat het net geen elf uur is. Als uitvoeringsdatum zet hij 2 dagen later en sluit de computer weer af. Zorgvuldig legt hij alles weer op zijn plaats en sluit de bureaulade. Dan gaat hij de trap op en opent geruisloos de slaapkamerdeur. In de kleerkast vindt hij een documentendoos met wat 'oude juwelen' in. Tijdens het zakelijk gesprek was het hem opgevallen dat mevrouw Collins graag moderne juwelen

droeg. En geen prullen. Een rijke familie heeft altijd wat echte familiejuwelen die ze moeten koesteren. Tijd om ze een nieuw leven te geven, denkt hij, en laat ze in de binnenzak van zijn jas glijden. Zorgvuldig zet hij alles precies op dezelfde plaats en verlaat de slaapkamer weer. Hij kijkt op zijn uurwerk, acht over elf, en daalt de trap af. Shit, de slaapkamerdeur staat nog open. Snel loopt hij weer de trap op en sluit de deur. Niets mag verraden dat er iemand in huis is geweest. De verdwijning van de 'oude juwelen' wordt misschien nooit ontdekt. Het geld, dat hij overgeschreven heeft, zal na twee dagen ook niet onmiddellijk iets doen vermoeden van de verrichting van deze avond. Alles verloopt vlekkeloos. Geruisloos gaat hij naar de voordeur. Hij dooft zijn hoofdlamp, steekt deze in de zak van zijn jas en kijkt door de ramen om te zien dat alles nog rustig is op straat. De Collinsen zouden pas binnen een uur thuiskomen. Ze zijn naar het toneel. Peter Collins probeert hem nog kaarten te verkopen maar Sven kan de boot af houden door te zeggen dat hij de avonden, van de vertoningen, bezet is. Hij opent de deur eerst op een kier en gaat dan naar buiten. Even vlug rondkijken, zonder zijn hoofd echt om te draaien, om er zich van te vergewissen dat hij niet ontdekt is en dan gaat hij de straat op en in een normaal tempo naar het volgende huizenblok waar hij zijn auto achter een hoek heeft geparkeerd. Onderweg pelt hij de blauwe latexhandschoenen onzichtbaar van zijn handen en steekt ze in zijn jas. Hij moet eens uitkijken naar donkerkleurige handschoenen, de lichtblauwe handschoenen of witte waren te opvallend. Hij start de motor van zijn Seat en kijkt nog eens in al zijn

spiegels en voor zich uit. Niemand te bespeuren. Dat is goed en niet goed want dan is hij het enige bewegende object in de straat en dat had hij niet zo graag. Langzaam verlaat hij zijn parkeerplaats. Na twintig meter zet hij zijn lichten op, zodat de nummerplaatverlichting ook wat later oplicht, en rijdt naar de A59, over de Mersey, om op te gaan in het late, drukke stadsverkeer. Op de radio zingt Chris Rea 'Julia'. Altijd goede muziek om te beluisteren als je onderweg bent. Julia was zijn dochter en Sven denkt ook even aan een toekomstige kindje. Carol en hij zijn al een tijdje bezig om een wiegje in huis te krijgen maar het lukt nog niet. Hij wilt het Carol zo graag geven, een mooi en goed leven, mooie kleren, mooi huis en een kind zou alles compleet maken.

Sven Baker is ondertussen ook al de dertig voorbij en hij wil niet vader worden en grootvader zijn. Carol wou graag voor haar dertigste moeder worden maar dat kan al niet meer want ze verjaart in augustus. Ze hebben beiden een goede job en een goed leven. En Sven 'kluste' wat bij om zijn schaapjes op het droge te hebben voor als een baby komt want dan zou hij het minder gaan doen en meer voor zijn gezin leven. Hij is dol op kinderen, net zoals Carol. De kinderen van zijn broer Peter zijn zijn oogappeltjes, dat is een feit. Kerstmis, verjaardag, Nieuwjaar, alles is goed om hen te verwennen met cadeautjes. Alleen durfde hij nog niet goed om ze slapen te vragen want wat doe je als ze moeten gaan slapen, eten naar het toilet moeten? Carol zou het misschien wel weten maar ze voelde de onzekerheid bij Sven en de nichtjes zijn eigenlijk nog te klein om zonder ouderlijke hulp te kunnen. Ze

voelde zichzelf ook nog te onzeker om andermans kinderen onder haar hoede te nemen. Ze had al wel eens gebabysit maar dat was anders. Dan staat alles klaar en is alles voorzien en kan ze altijd eens bellen als er probleem was. Met hun eigen kindje zouden ze het wel leren. Dat is iets anders.

Hij stopt voor zijn appartement in Liverpool Harbor. Het is ondertussen al half één. Carol, zijn vrouwtje, zal zeker al slapen want hij ziet geen licht branden op hun verdieping.

Sam, de kater, begroet hem met een kort miaauwtje, als hij de deur, heel zachtjes, achter zich dicht doet. Even nog zijn gerei wegbergen en zich klaarmaken om te gaan slapen. Hij betreedt geruisloos de slaapkamer en ziet, in het schijnsel van zijn gsm die even oplicht bij het verbinden met de lader, het silhouet liggen van Carol, zodat hij zachtjes naast haar in bed kan glijden. Ja, dat bed wordt met de dag, die korter naar de winter gaat, warmer en heerlijker. Carol moet altijd lachen als hij na een avondje stappen of een lange dag zegt dat dit het beste meubel van hun appartement is. Ze kan dat dan alleen maar beamen.

Hij draait zich op zijn zij en overloopt nog eens de hele avond. Niets vergeten? Alles is vlekkeloos verlopen. Morgen zal hij de juwelen wegbrengen naar Glen, die er wel raad mee weet om de waarde in ponden om te zetten. En voor de rest is alles ok. Hij hoort de ademhaling van Carol veranderen en hoopt dat hij haar niet heeft wakker gemaakt als hij in bed kwam.

Ze draait zich op haar rug en dan nog eens op haar linkerzij. Zo liggen ze in lepeltjesformatie. Net een poes die zich oprolt en even later zal beginnen te spinnen. Ja, katten waren hun lievelingsdieren. Van straatkatten tot tijgers in de zoo of in een documentaire van National Geographique.

Een arm gaat over Svens zij en legt zich op zijn borst. Sven, glimlacht. Lekker knuffelen dat slaapt goed, denkt hij. Maar even later gaat de hand op en neer over zijn borstkas en altijd wat meer neer dan op tot ze vindt wat ze zoekt. Het is niet gemakkelijk voor een hand, zo in het donker en zonder ogen. De hand verdwijnt in de pyjamabroek en is niet van plan daar vlug weer uit te komen. Ze zit rond een stevige paal, schuift op en neer en houdt alleen bovenaan even halt om wat vocht op te nemen om beter op en neer te glijden. Sven biedt geen weerstand maar laat op zijn beurt zachtjes zijn hand achter zich naar beneden glijden in een zelfde beweging, ook in een pyjamabroekje.

Zijn vingers voelen een klein beetje dons en daar onder, tussen twee zachte dijen, zacht vlees, met een harder knobbeltje bovenaan. Het beroeren van dat knobbeltje zet de op-en-neer gaande beweging van de hand rond de paal tot een stevige en versnelde greep en doet langzaam de zachte dijen uit elkaar gaan, de ademhaling over gaan in een versneld zuchten, en kreunende geluiden producerend.

Na enkele tijd rolt Sven zich op zijn andere zij en ligt hij met een lekkere zachte borst tussen de lippen, de broekjes op de grond, de zachte dijen gespreid, de vier handen samen boven

het hoofd van Carol, de paal plagend op en neer gaand over het knobbeltje dat dit allemaal in gang had gezet. Eén hand komt naar beneden en omvat de andere vrije borst die zacht wordt gekneet terwijl de paal het knobbeltje verlaat om zijn weg te zoeken tussen het zachte vlees dat ondertussen warm en vochtig opent om hem binnen te laten. Zachtjes maar resoluut dringt hij naar de diepte van de warme, levende grot en laat de twee ademhalingen over gaan in een luide zucht en een diep gekreun. De tongen gaan wild met elkaar te keer en beide lichamen komen in een ritme dat eerst zacht en dan altijd heviger wordt.

Carol kreunt altijd maar heviger en luider tot een licht bedwongen kreet overgaat naar een zware ademhaling en een eindeloos gezucht. Ook Svens ademhaling verandert van zwaar hijgen tot een bijna dierlijk gegrom en na een hevige stotende beweging van zijn lichaam ontsnapt een heel zwaar, luid gegrom uit zijn keel die ook daarna overgaat in zwaar gehijg.

Hij neemt Carols hoofd tussen zijn handen en kust teder haar lippen terwijl hij met zijn vingers door haar haren woelt.

‘Goeiemorgen’ zegt Carol zachtjes. Hij lacht omdat ze dat meestal op zaterdag- of zondagmorgen zegt na soortgelijke activiteiten. En het was eigenlijk ook ochtend aan het worden.

‘Goeiemorgen schatje,’ antwoordt hij en kust haar nog eens teder op de mond, ‘al goed geslapen?’

'Mmmm, ja. En jij ben je al lang thuis?' Ondertussen staat Carol op om naar de badkamer te gaan.

'Nog niet zo lang, nee.' Ondertussen vergaapt hij zich aan het wondermooi beeld van zijn naakte vrouw die in het schijnsel van het nachtlampje door de slaapkamer glijdt. Die mooie ronde vormen en glans op haar satijnzachte huid doen Svens ogen fixeren op het totaalbeeld tot ze helemaal uit het zicht is. Daarna legt hij het dekbed en de kussens goed en volgt haar weer als ze binnenkomt tot in bed.

'Is er iets?' vraagt Carol plagend met een schelmenlachje.

'Wat denk je? Wat zou er zijn?' zei Sven terwijl hij zijn arm onder haar schuift om haar op te tillen en boven op zich te leggen. Ze liggen met de lippen op elkaar en Sven heeft zijn beide armen om haar geslagen. 'Wat heb je nu nog te zeggen?' vraagt hij?

Carol voelt zijn jongeheer weer tegen haar navel duwen en spreidt de benen terwijl ze een op en neer gaande beweging maakte zodat haar vagina weer open gaat om haar echtgenoot voor de tweede keer te ontvangen. Na een zucht van beiden zegt ze : ' onder bedreiging van een geladen wapen kan ik natuurlijk niet veel meer zeggen. Maar we gaan dat eens goed ontladen en dan zullen we eens zien wie de baas is.' De op en neer gaande bewegingen verhogen van ritme en intensiteit net zoals de ademhaling van beiden. Carol richt zich op zodat Svens handen van boven tot beneden over haar lichaam glijden. Haar hals, haar schouders, haar borsten,

haar buik, haar heupen waar ze een steviger greep krijgen om mee te gaan in de op en neer gaande beweging van het heerlijke lichaam van Carol.

Carol smijt haar hoofd achterover en laat een luide zucht vergezelt van een lichte kreet waarna ze zich voorover laat vallen met haar armen op Svens borst. Sven klemt haar in zijn armen en heft zijn heupen op om nog meer kracht te kunnen zetten in de pompbeweging. Op het hoogtepunt van zijn ademhaling laat ook hij een licht kreet terwijl hij heel diep in zijn vrouw tot ontlading komt.

'Zo, dat is afgehandeld. Of wou je nog iets zeggen, mijnheer Baker?'

'Nee, ok.' zegt hij lachend en naar nog naar adem snakkend. 'Het gesprek is hiermee afgelopen', zegt hij terwijl hij een stroom van lichaamssappen over zijn teelballen voelt sijpelen.

Ze schieten beiden in een lach en liggen naast elkaar nog na te genieten en te zuchten tot de slaap de controle overneemt en hun ogen zich langzaam sluiten.

'Wil je roereieren, of sunny-sides-up?' Sven had het ontbijt al klaar gezet en staat aan de kookplaat om de eieren te bakken. Carol schuift de keuken binnen en kust hem liefdevol op de wang terwijl ze de koppen thee klaarzet.

'Doe maar roereieren, ik heb honger.' zegt ze terwijl ze al een sneetje geroosterd brood in haar mond steekt. Ze schuiven beiden aan tafel en bekijken elkaar met guitige oogjes.

‘Wanneer is je vlucht naar Malaga?’ vraagt Sven.

‘Zaterdag om 7u19. Dan moeten we zeker om vijf uur opstaan. Waarom? Wil je van mij af zijn? Waar ligt de vrouw na de seks? In de weg. ‘ Zegt ze plagend. Ze lachen hartelijk en Sven buigt over tafel en steekt een sneetje geroosterd brood, besmeerd met aardbeienjam, naar haar mond. Ze bijt een stuk af terwijl ze heel uitdagend naar Sven kijkt.

‘Wil je ook worstjes?’ Sven houdt een pannetje met lekker geurende gebakken worstjes voor haar en kijkt haar op zijn beurt plagend aan.

‘Zo klein?’

‘Neem er dan vier.’ Zegt Sven glimlachend.

‘Ik heb liever één grote.’

‘Die moet je zelf klaar maken.’ Zegt Sven en kijkt haar ondeugend aan.